

PIESA ROMÂNEASCĂ, LA ÎNCEPUT DE STAGIUNE

Anul Nou al teatrului, 15 septembrie, sărbătoarea primei ridicări de cortină s-a desfășurat, de astă dată, cu un plus de solennitate, sub semnul aniversar al celor 35 de ani de la victoria revoluției de eliberare socială și națională și al intensei activități politico-sociale prin care întregul popor întâmpină al XII-lea Congres al partidului. Teatrele s-au pregătit în mod deosebit pentru aceste evenimente și, la prima lor întâlnire cu publicul, au adus la rampă, — fără excepție — câte o piesă românească — clasică sau contemporană; dramaturgia de actualitate e preponderantă iar premiera absolută bate acum recordul, 18 (optsprezece!) titluri încdite îmbogățind simultan caietul de repertorii chiar din startul stagiunii. Ca de obicei, prezentăm în rândurile de mai jos o succintă cronică „în avanpremieră”, adunînd, din mers, informații, proiecte, meditații de atelier, câteva fișe de lucru din această bogată și promițitoare recoltă teatrală.

TEATRUL NAȚIONAL
DIN BUCUREȘTI

MOROMEȚII

după Marin Preda

Anca Ovanez-
Doroșenco,
regizoare:

Puține sînt, pentru un regizor, prilejurile de a se întîlni cu piese care să-l cucerească din prima clipă. Iată însă că întîlnirea mea cu *Moromeții* de Marin Preda a însemnat o adevărată revelație. De ce? Pentru că, deși cunoșteam această carte, de mult intrată în patrimoniul valorilor clasice ale literaturii noastre, recunosc, nu mi-o imaginasem scenic. Or, citind dramatizarea romanului realizată de Liviu Dorneanu, am putut constata, încă o dată, că o operă de înția

mărime, atunci cînd nu este trădată în conținutul ei de idei și atunci cînd nu i se știrbește nimic din adevărul de viață pe care îl include, își păstrează nealterată valoarea, chiar dacă este transpusă dintr-un gen literar în altul. Mai mult, o astfel de „permutare” a genurilor are meritul de a redștepta interesul publicului pentru original. (Cîte ecranizări sau chiar dramatizări nu au prilejuit retipărirea în tiraje de masă a romanelor care le-au generat?)

Ceea ce reușește, în primul rînd, această dramatizare și ceea ce voi urmări și eu în spectacolul Naționalului bucureștean este permanenta raportare a textului teatral la universul *specific, autentic* al romanului. Dincolo de contradicțiile existente la nivelul relațiilor de familie ale Moromeților, latura socială a cărții (să amintesc că epoca este aceea a anilor '35) este prezentă în tot cuprinsul dramatizării și dimensiunea ei filozofică, pe care va trebui s-o păstrăm în permanență. Aceasta completește în mod fericit proiecția semnificațiilor textului în planul valorilor umaniste.

Iar figura centrală, eroul, Ilie Moromete este tipul țaranului filozof, deținătorul unei înțelepciuni acumulate prin experiență, care-l face să-și configureze existența într-un continuu dialog cu lumea înconjurătoare pe care o confruntă cu legile proprii universului său interior. Moromete luptă, de exemplu, pentru

a-și păstra pământul, dar nu cu fanatismul goanei după profit, ci în ideea supraviețuirii. Căci pământul înseamnă pentru el un mijloc de existență și nu o posibilitate de câștig, așa cum îl înțeleg fiii săi, Parasehiv și Achim, ori arivistul fără scrupule, Bălosu, atinși de mentalitatea burgheză a supremației banului.

Niculaie, băiatul cel mic, este copilul în care se pregătește omul lumii noi, însetat de cunoaștere. Emoția lui Moromete în fața învățăturii, mai mult, adevizunea lui la dorința mezinului de a se împlini prin cultură, sînt relevante, întregindu-i portretul; el înțelege că vremurile sînt în continuă schimbare și că ignorîndu-le, a pierdut oarsa cu timpul: „Oare asta să fie schimbarea lumii pe care ești mai ești în putere n-o simți, deși, poate că alții, bătrîni, cînd tu nu știai nimic, au suferit ea și tine, acum? Fiîndcă eu zic că nu e așa cum vedem noi... Se face ceva nou și se distruge ăla vechi, fără să te întrebe nimeni“...

Punînd acest portret într-o atmosferă specifică și urmărind esențializarea caracterelor angrenate în conflict, voi încerca, alături de întreaga echipă cu care lucrez, o trecere a planului general în detaliu semnificativ. Dacă vom reuși sau nu, ne va spune marele nostru judecător, publicul.

TEATRUL GIULEȘTI

O NOAPTE FURTUNOASĂ

de I. L. Caragiale

Cu Alexa Visarion,
regizor:

— Alexa Visarion, pină acum Caragiale a fost prezent în viața ta de regizor prin universul său tragic: spectacolul *Năpasta*, filmul înainte de ticere. *O noapte furtunoasă* este prima comedie de Caragiale pe care o montezi; cu ce gînd ai pornit la lucru?

— În programul meu personal de regizor, acest gigant al dramaturgiei românești ocupă un loc important. Am socotit că, abordînd întii *Năpasta*, mă apropiu pe o cale mai directă, mai simplă, de dramaturgia aceasta încărcată de sensuri. *Noaptea furtunoasă* este,

într-adevăr, prima comedie caragialeană pe care o pun în scenă; dar, în același timp, eroul că nu există o delimitare netă între drama lui Caragiale și comedile sale. De ce spun acest lucru? Comedia lui Caragiale este o comedie foarte profundă, în care comicul se îmbină permanent cu tragicul, o comedie cu accent de grotesc, iar grotescul implică, în spectacolul pe care l-am realizat, valențe tragice de o anumită factură. Spun de o anumită factură fiindcă *O noapte furtunoasă* este un spectacol în care risul este însoțit de un anumit sentiment de panică și de derută, divertismentul nu delectează, ci este consubstanțial actului existențial din piesă. M-a interesat agonia unei lumi, „Smintea“ unor oameni care și-au pierdut de mult identitatea; personajele mimează viața, se epuizează în dispute cu intensități paroxistice, dar sînt lipsite de leca lui elementară substanță umană. Lumea acestei comedii este o lume inumană, de care trebuie să rîdem, dar trebuie să meditam la motivațiile risului nostru.

— Naș vrea să te contrazică, dar aș vrea să discutăm mai concret. Mie mi-e greu să mă gîndesc la Rică Venturiano ca la reprezentantul unei lumi în agoniă. Mi se pare un tip foarte vital, care are o viață înainte, care vrea să ajungă și are tot ce-i trebuie ca să ajungă.

— Există un prim nivel de semnificații al piesei și al spectacolului, în care această lume se macină în frisonul ei, în așa zisă ei vitalitate. Dar pe mine m-a interesat să văd ce sens are această vitalitate, ce sens are acest frison. Tot timpul am impresia că I. L. Caragiale ne ascunde o anumită față a lumii pe care o descrie. Personajele desfășoară acțiuni simple, cotidiene, cu urmări grave, tragice. Marii satirici ai lumii, Aristofan, Gogol, Caragiale, sînt autori care atacă zonele profunde cu mijloace ținuînd, aparent, de sfera divertismentului. Dar substanța dramatică are o rezonanță mai acută în comedie decît în dramă, unde este mai didactic prezentată. Substratul tragic al lui Rică Venturiano este că un asemenea ipochimen vrea să dirijeze conștiințele, că un asemenea om apelează la sentimente și noțiuni politice — dreptate, adevăr, democrație, libertate și le folosește, ca pe o recuzită, în modul cel mai abject cu putință. Politica, în această piesă, este maltratarea ideii de politică. Dragostea este mizerabilă. Ideea spectacolului meu ar fi că această lume odioasă, de care rîdem, este, în același timp, o lume atît de vitală, prin manifestările ei, și atît de puternică, fucit trebuie să luptăm împotriva ei. Veselia ei mă înfioară. Prin acest spectacol, am vrut să contribuim la eliminarea inumanului din lumea noastră umană.

SE RIDICĂ CEAȚA

de Fl. N. Năstase

Nicolae Iliescu,

actor :

In spectacolul de deschidere al actualei stagiuni cu premiera absolută Se ridică ceața de Fl. N. Năstase voi interpreta rolul procurorului Pamfil Țonea. Piesa — un „reportaj dramatic al anilor noștri fierbinți“, este o dramatică pledoarie pentru adevăr și omenie. O anchetă, pe marginea unui grav accident de muncă la un combinat siderurgic, declanșează o dezbatere tulburătoare despre omenie și intransigență, despre responsabilitatea comunistă ; o dezbatere care demonstrează că drumul ce duce spre adevăr nu e totdeauna drept, că viața unui om e în realitate mai complexă decât aparențele care pot intra în copertile unui dosar. Această scriere dramatică inspirată din fapte reale, conține un relevant portret al activistului de partid din zilele noastre, oglindind stadiul de maturitate politică și morală la care a ajuns societatea noastră. Așadar, o piesă care se integrează pe deplin în peisajul creațiilor dramatice cu care teatrele întâmpină Congresul al XII-lea al P.C.R. În ceea ce mă privește, mă străduiesc, prin rolul meu, să iau atitudine împotriva prejudecăților și a rutinei, care nu de puține ori umbresc prin „ceața“ lor adevărul..

TEATRUL
DE COMEDIE

APELE BABILONULUI

de Mariana

Marinescu

Ștefan
Tapalagă,
actor :

La acest început de stagiune, am fost ales să interpretez unul din rolurile principale din comedia românească *Apele Babilonului*

de Mariana Marinescu (distinsă cu premiul III la concursul organizat de Teatrul de Comedie și revista „Teatrul“).

Piesa este o farsă împotriva birocratismului prezentând în serii de peripecii și qui-pro-quo-uri comice o realitate gravă, aceea a insului rătăcind printr-o ghișeele funcționărești în căutarea propriei identități civile. Dar întrebarea este : ce înscamnă un om dincolo de identitatea sa civilă, ce oferă el celor din jur, în ce măsură este util societății, prin ce este „unic“, care este identitatea sa morală ?

Bine construită, cu o problematică abordată fără ostentație, într-o formulă comică de bună calitate, piesa poate prilejui un spectacol la care vom rîde, dar vom rămîne și cu cîteva întrebări pe care nu le vom pune — poate — pentru prima oară.

Nu o sarcină ușoară. Personajul (Costică Popescu) e foarte complex, cu numeroase schimbări de registru.

În celelalte roluri, nu mai puțin importante, vor apărea Silviu Stănculescu, Melania Cîrje, Vasilica Tastaman și Dem. Savu. Regia : Tudor Florian, scenografia : Doina Spîțeru.

Tot în prima parte a stagiunii, Teatrul de Comedie a mai înscris în repertoriu încă o piesă premiată la concurs : *Duminica Inorogului* de Dan Stoica.

În cinstea Congresului al XII-lea al partidului, pregătim mai multe recitaluri de poezie românească contemporană, ce vor fi prezentate în premieră, la sediu sau în întreprinderi industriale, precum, de pildă, la Clubul uzinelor „Timpuri Noi“.

**PETRECERE
FĂRĂ CHEF**

de Gh. Vlad

Cu Sorana Coroamă-
Stanca,

directoare :

La Teatrul „Ion Vasilescu” se repetă : într-o sală, orchestra, într-alta, baletul, pe scenă, Petrecere fără chef de Gh. Vlad. Regizoarea Sorana Coroamă-Stanca, directoarea teatrului, încearcă să fie peste tot cu aceeași eficiență. Rezultatele stagiunii trecute (Scene din viața unui bălăran, Paradis de ocazie, Ucu uitucu) obligă.

— Sper că în stagiunea care începe vom consolida ceea ce am început. Premisa o constituie repertoriul. Și servirea lui, prin înalta ținută artistică a montărilor. Deci, titluri în lucru : *Petrecere fără chef* de Gh. Vlad, pe care o pune în scenă tinărul, dar de pe acum reputatul regizor Cristian Hadji-Canlea, în scenografia Evei Șorban. În a doua parte, Alexandru Tocilescu ne va face surpriza opțiunii sale pentru drama istorică. E vorba despre niște restituiri : *Barbu Văcărescu, vinzătorul țării* de Iordache Golesecu și textul atribuit lui Samuil Vulcan, *Uciderea lui Grigorie Vodă...* Tot Alexandru Tocilescu pregătește și o formulă de spectacol-matineu, *Clubul tineretului*. Textul aparține Angelei Bocancea, iar în distribuție vor fi actori de la ambele secții ; alături de Sanda Maria Danclu și Constantin Rășchitor, vor juca și vor cânta Cornel Constantiniu, Păunița Ionescu, Dorin Anastasiu. Nu va lipsi nici baletul.

Și, pentru că vă împărtășisem la început convingerea mea că totul pornește de la repertoriu, lucrăm, în vederea definitivării unor texte, cu prozatorul Nicolae Mateescu și cu actorul-dramaturg Paul Ioachim. Am dori să mai colaborăm și cu Doru Moțoc.

Sperăm ca altă secție de proză cit și cea de estradă să-și câștige nu doar spectatori, ci și prieteni.

**CUM S-A FĂCUT DE-A
RĂMAS CATINCA
FATĂ BĂTRÎNĂ**de Nelu Ionescu
Mihaela Murgu,
actriță :

După zece ani de meserie, *Catinca* este prima mea întâlnire cu un rol de înțindere și amploare dramatică. Regret însă că piesa se strecoară timid în repertoriu, că nu i se dă atenția cuvenită. Nu înțeleg de ce e tratată ca o lucrare „cu miză mică”, deși e o piesă care atinge o problemă socială de o acută gravitate. Noi am lansat, așadar, în circulație o premieră absolută, dar nu simțim de fel acest lucru. Păcat ! Important rămâne faptul că iubesc foarte mult personajul și ideile autorului din această piesă (pentru care îi mulțumesc) și aș dori ca odată cu mine să le iubescă și publicul. Ca și regizorul Emil Reus doresc ca publicul să nu se oprească la suprafața (la aparențele) acestei piese și nici să vadă în ea un caz particular.

Dorosc tuturor oamenilor de bine o întâlnire cu o fată cu caracter integru, adevărată Catinică. Dacă ați trecut pe lângă asemenea fată fără să o remarcăți și fără să o iubiți, atunci... atunci, fără îndoială că nu numai ea e vinovată...

Teatrul nostru deschide stagiunea cu *Rugăciune pentru un disc-jockey* de D. R. Popescu, în regia lui Mihai Manolescu. Mai figurează pe afișele noastre *Plicul* de Rebreanu (regia Dan Radu Ionescu) și se mențin reluările : *Un tinăr mult prea furios*, *...Escu, A cincea lebădă, O noapte furtunoasă, Clipa, Jocul ieielor etc.*

În cadrul Studioului, teatrul își propune să lanseze un tinăr debutant timișorean Iosif Costinaș, cu două piese scurte : *La doi pași orașul și Captivii*.

În cinstea celui de al XII-lea Congres al partidului și a 35 de ani de la victoria revoluției de eliberare socială și națională, Teatrul Național din Timișoara își propune, în primul rând, un repertoriu de calitate, cu autori și piese care să contribuie la formarea spectatorului României contemporane.

În afara premierelor anunțate, se pregătesc recitaluri și microrrecitaluri de poezii patriotice din contemporani și clasici, cu care se fac deplasări în întreprinderile din municipiul nostru.

■ OPINIA PUBLICĂ

de Aurel Baranga

■ PROȘTII SUB CLAR DE LUNĂ

de Teodor Mazilu

Zeno Fodor,
secretar literar:

Teatrul Național din Tg. Mureș deschide
stagiunea cu două premiere românești:
Opinia publică și Proștii sub clar de

lună.

Am ales, la secția română, comedia lui
Aurel Baranga, una dintre cele mai bune piese
originale contemporane (cu certitudine cea
mai bună piesă a autorului), care a rămas și
azi de o stringentă actualitate. Incluzînd-o în
repertoriu, am sperat ca la premieră să-l avem
pe autor printre noi, aici, la Tg. Mureș, unde
i s-au jucat multe piese și unde întotdeauna
venea bucuros. Premiera este, acum, un
omagiu adus postum celui care rămîne cel
mai renumit comediograf român contem-
poran.

Regia aparține lui Dan Alcesandrescu, sceno-
grafia lui György Szakács, interpreții prin-
cipali sînt Cornel Popescu, Constantin Doljan
și Marinela Popescu.

Teodor Mazilu — a cărui piesă Proștii
sub clar de lună va fi jucată de colectivul
secției maghiare — este unul dintre cei mai
importanți dramaturgi pe care-i avem.

Regia spectacolului și-a asumat-o Kincses
Elemér, iar scenografia, Anna Tamás Kelemen.
În rolurile principale: Gyarmati István, Far-
kas Ibolya, Illyés Kinga și Zalányi Gyula.

În cinstea celui de al XII-lea Congres al
Partidului, organizăm o săptămîină a teatru-
lui românesc cu montările recente ale Tea-
trului nostru. Proiecte ?

După Opinia publică, secția română a in-
clus pe așis: Ifigenia de Mircea Eliade, un
eveniment repertorial; apoi 33 de scrisori
anonime de Mehes György, în ideea prezenței
la secția română a autorilor maghiari din
țara noastră. În discuții, deci pe șantier, o
nouă piesă a lui Bonulus Guga, Cărturarul.

În studiu, o piesă despre Victor Babeș de
Radu Iftimovici, pe care vrem s-o lansăm în
premieră pe țară.

La secția maghiară, după Proștii sub clar
de lună, urmează: ...Esența de Tudor Muș-
tescu (pentru prima oară în limba maghiară);
premiera absolută Nu închidem ușa cu cheia
de Kocsis István; lucrarea Minciuna consola-
toare de Szekély János, scriitor din Tg. Mureș.

TEATRUL DRAMATIC DIN BRAȘOV

■ MUNTELE

de D. R. Popescu

■ FLUTURII CENUȘII

de Emil Poenaru

■ ULTIMA MINUNE A LUMII

de Dimitrie Roman și
Alexandru Pop

Eugen Mercus,
director:

Dat fiind caracterul cu totul deosebit al
stagiunii 1979/80 care se va desfășura
în contextul unui eveniment politic cu
semnificații majore în viața poporului nostru
— mă refer la Congresul al XII-lea al parti-
dului și la sărbătorirea a 2050 de ani de la
crearea primului stat dac centralizat și inde-
pendent — programul nostru de realizare a
noilor premiere va răspunde în mai mare
măsură decît pînă acum comandamentelor
educaționale și obiectivelor estetice pe care ni
le-am propus ca instituție de cultură anga-
jată deplin în complexul proces de modelare
a omului nou.

În cinstea celor două evenimente intențio-
năm ca în prima parte a stagiunii să reali-
zăm 3 spectacole cu piese românești: **Muntele**

de D. R. Popescu (regia Eugen Mercus, scenografia Romulus Penes), *Fluturii cenușii* de Emil Poenaru, în premieră absolută (regia Alexandru Tocilescu, scenografia Constantin Rusu), ambele vor vedea lumina rampei în premieră cu ocazia inaugurării noii stagiuni la 15 și respectiv 16 septembrie a.e.

Se află de asemenea în repetiții *Ultima minune a lumii*, comedie de Dimitrie Roman și Alexandru Pop — text dramatic distins la Concursul de comedii organizat de Teatrul de Comedie și Revista „Teatrul” (regia Mircea Marin, scenografia Puiu Antemir), a cărui premieră absolută va avea loc în prima decadă a lunii octombrie. În paralel vom realiza un recital de muzică folk și poezie patriotică românească contemporană.

TEATRUL DRAMATIC
DIN BAIJA MARE

RĂMAS BUN, SOARE APUNE

de Al. T. Popescu

Mircea Marian,
secretar literar:

Deschidem stagiunea cu premiera absolută, *Rămas bun, soare apune* de Al. T. Popescu. Închinată comemorării a 2050 de ani de la crearea primului stat dac centralizat și independent, piesa se sprijină pe o idee valoroasă: continuitatea poporului român pe aceste meleaguri. Pe fundalul luptelor dintre daci și romani, al retragerii de pe teritoriul dac a ultimelor rămășițe ale armatei romane, autorul relevă cu autenticitate și putere de sugestie permanența virtuților de căpetenie ale neamului românesc: curajul și eroismul, dragostea de patrie, demnitatea, subordonarea intereselor individuale marilor idealuri politice și sociale. Spectacolul este pus în scenă de Ion Deloreanu, în scenografia lui Mircea Matecaloju. Rolurile principale sînt încredințate actorilor noștri de frunte: Vasile Constantinescu, Virgil Fătu, Cornel Mițitelu, Ion Săsăran.

Programată în cinstea Congresului al XII-lea al partidului, premiera piesei *Rămas bun, soare apune* va fi însoțită de alte două reprezentații omagiale: un spectacol de muzică și dans și un festival literar realizat de teatrul nostru în colaborare cu cenaclul literar „Nord”.

TEATRUL DE STAT DIN ORADEA

O SCRISOARE PIERDUTĂ

de I. L. Caragiale

SCENE DIN VIAȚA UNUI BĂDĂRAN

de D. Solomon

Elisabeta Pop,
secretar literar:

La secția română, gongul inaugural va bate pentru *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, în regia lui Al. Colpacci și scenografia lui Dan Jitianu.

La secția maghiară, pentru *Scene din viața unui bădăran* de Dumitru Solomon, în regia lui Farkas Stefan și scenografia Tatianeii Manolescu Uleu.

Teatrul își propune, în suta pieselor românești, să ofere în premieră pe țară și comedia lui Teodor Mazilu *Mobilă și durere*, în regia lui Mircea Cornișteanu.

Al. Colpacci,
regizor:

În 1954 s-a deschis secția română a Teatrului de Stat din Oradea cu *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale. Acum, după 25 de ani, ne-am gândit să evocăm momentul inaugural tot cu această capodoperă a lui Caragiale. Spectacolul reprezintă un moment important și dificil pentru noi deoarece nenumăratele ediții scenice ale *Scrisorii pierdute* au adus mereu elemente noi în interpretare. Redescoperirea relațiilor dintre personaje o constituie mobilul spectacolului men. Încercarea e grea pentru că textul este foarte cunoscut, pentru că îl știe pe de rost aproape oricare spectator. De aceea, mă străduiesc să găsesc un „dat” nou care să reprezinte un punct de interes inedit. Mă preocupă clarificarea fiecărei fraze din acest text prețios, care mustește de semnificații. Concomitent cu „lecția” analitică, vreau ca spectacolul să comunice cu sala prin mijloacele comediei! Să obțin o reprezentație la care să se ridă, comedia să triumfe în sensul adevărat al cuvântului.

BĂRBAȚI PE EXTREME

de Corneliu Marcu

Constantin Zărnescu,
director:

C a și anul trecut, Teatrul „A. Davila” din Pitești va deschide stagiunea, la 15 septembrie, cu o „Săptămână a premierelor”. Spectacolul inaugural va lansa în premieră absolută piesa *Bărbați pe extreme* de Corneliu Marcu, în regia lui Costin Marinescu și scenografia lui Mihai Mădăescu.

Inspirată din viața constructorilor, *Bărbați pe extreme* are în centrul acțiunii un erou colectiv, echipa de muncitori polarizată în jurul lui Vasu Doicescu.

Confruntare directă a adevărului cu minciuna, a eroismului muncii cu comoditatea și birocratismul, piesa dezbate curajos participarea muncitorilor la conducerea politică.

Dacă în piesa de debut *Comoara din deal* autorul realiza un portret dinamic al țiranului comunist, în această lucrare sînt reieșite dimensiunile morale ale muncitorului comunist, caracterizat prin combativitate revoluționară și un deosebit simț al omeniei. Structurat pe aceste coordonate, spectacolul va fi, sperăm, un spectacol de dezbateri politice dedicat Congresului al XII-lea. Acestui eveniment îi vor fi consacrate și alte manifestări: recitaluri de poezie politică și montaje, pe care echipe de actori ai teatrului nostru le vor prezenta în școli și întreprinderi din municipiu și județ.

În săptămîna premierelor vor mai avea loc următoarele spectacole:

— *O noapte furtunoasă* de I. L. Caragiale (la 16 septembrie);

— *Amenințare (Hora sărutului)* de Arnold Wesker, (la 17 septembrie);

— *Am acasă un concert* de Dan Mihăescu și Gabriela Constantinescu, spectacol-concurs, la secția de estradă, (18 septembrie);

— *În pădurea din Trivale, dulce viers de dor răsare*, spectacol de folclor, (19 septembrie);

— *Lici-Licurici* de Marin Radu Ene, la secția de păpuși, (20 septembrie).

VĂGĂUNA

de Ștefan Iureș

BICICLISTUL

de Valentin Munteanu
Mihai Raicu,
regizor:

Secția română a Teatrului de Nord Satu Mare inaugurează stagiunea cu *Văgăuna* de Ștefan Iureș, regia Mihai Raicu, scenografia Kemeny Arpad, iar secția maghiară cu *Biciclistul* de Valentin Munteanu, în regia lui Kovacs Adam, decorurile lui Paulovics Laszlo și costumele lui Szatmari Agnes; așadar două premiere absolute.

Văgăuna, puternică evocare dramatică, o prezentăm în cinstea Congresului și a aniversării celor 35 de ani de la victoria revoluției noastre. O piesă care reconstituie un moment din efortul considerabil pentru ridicarea țării din ruină în lunile imediat următoare actului de la 23 August 1944. Astăzi, cînd cei ce muncesc au ca obiectiv atît ridicarea producției la o nouă calitate, cît și, în continuare, o mai mare productivitate printr-o tehnică superioară și inteligență creatoare, această retrăire artistică a uriașelor eforturi ale începuturilor va lumina obîrșia conștiinței muncitorești înaintate, fără de care „minunea” românească nu s-ar fi putut înfăptui.

Biciclistul dezbate o problemă etică, demonstrînd importanța responsabilității fiecăruia în societatea noastră socialistă. În piesă se produc mutații însemnate în mentalitatea personajelor, mutații care infirmă șabloanele și automatismele care nu sînt în concordanță cu normele etice ale societății noastre.

În cinstea celui de al XII-lea Congres al Partidului, pe lângă *Văgăuna* și *Biciclistul*, se vor pregăti și două recitaluri militanți patriotice, la ambele secții (română și maghiară) de poezie românească contemporană.

Avînd în vedere că aniversarea a 25 de ani de existență a teatrului nostru se va sărbători în preajma Congresului, dedicăm acest eveniment în întregime marii sărbători a partidului și poporului nostru.

Anchetă realizată de
Magdalena Boiangiu, Valeria Ducea
și Maria Marin